

Enkelt OPPLEGG for KONFIRMANTER og UNGDOM

Om gruppetilhørighet.

Tyrkia er et land som mange forbinder med ferie.

Er Tyrkia virkelig et land hvor man blir forfulgt for sin tro?

Her forteller 16 år gamle Dilara om hvordan det er å bo i landet og hvordan det er å være en trosminoritet.

Ensom og uredd

Dilara Asabap (16) er eneste kristen på en skole med 500 elever. Men hun er ikke redd for å fortelle hva hun mener eller tror på.

I Tyrkia er mer enn 99 prosent av befolkningen muslimer. På ID-kortene som alle tyrkere må gå med, står det også hvilken religion de tilhører.

– Som kristen føler man seg alltid annerledes og aleine på de store skolene. De fleste her tror at kristendom er det samme som det Hollywood viser fram. Derfor tror de at kristne er umoralske, og særlig tenker de at unge jenter er lette på tråden. Dette er veldig slitsomt å forholde seg til, forteller Dilara.

Selv om Dilara er alene som kristen på den store skolen, er hun ikke redd for å fortelle at hun er kristen. Også på de obligatoriske forelesningene om islam er hun frimodig.

– Sier de noe feil om kristendommen, så sier jeg klart fra i timene, sier Dilara som også legger til at det er mye lettere å være kristen i Antalya enn de fleste andre steder i Tyrkia.

Selv har Dilara vokst opp med en pappa som er armensk kristen og en mamma som konverterte fra islam til kristendom. Hun forteller at kirken er veldig viktig for henne, at den er som en stor familie der hun føler seg trygg.

Hva drømmer en ung kristen tyrkisk jente om? Dilara forteller at det er vanskelig for kristne å få gode jobber og at det er mange jobber hun ikke kan få.

– Jeg kan ikke bli lærer, jobbe i statsapparatet, bli politiker eller få jobb i politiet eller militæret. Min drøm er å drive frivillig arbeid i Afrika. Da vil jeg dele evangeliet med de som enda ikke har hørt om Jesus, sier Dilara.

Når Dilara blir bedt om å sende en hilsen til norske ungdommer, svarer hun uten å nøle.

– Det er mange steder i verden som ikke har religionsfrihet, men i Norge har dere det. Ikke ta dette privilegiet som en selvfølge, men bruk det til å fortelle så mange som mulig om Jesus. Ikke vær redde. Vær frimodige, oppfordrer Dilara med et varmt, men bestemt blikk.

GRUPPEOPPGAVE: «Like barn leker best?»

Tid: 15 minutter (eller mer).

Ressurser: Et stort rom med plass til å bevege seg i.

Mål: Målet med oppgaven er å illustrere at mennesker er komplekse og har forskjellige sider ved seg – og å vise hvor lett det er å søke en større gruppe. Vi ser også på gruppedynamikk og hvordan en gruppe oppstår. Øvelsen kan fungere som et godt utgangspunkt for videre diskusjoner rundt begreper som rasisme, stigmatisering og diskriminering, fordi den understreker at grupper kan dannes ut fra ulike kriterier. Elevene skal dele seg i grupper ut fra «likhet». Kriteriene for likhet velger de selv.

Gjennomføring og spørsmål til samtale:

1. Øvelsen gjennomføres ved at ungdommene står/går rundt og forsøker å kommunisere med hverandre – men uten å snakke sammen. De skal danne ulike grupper basert på likhet. Gruppene kan for eksempel dannes ut fra hvem som har blå sko, hvem som har briller, hvem som liker fotball – eller ut fra hårfarge, bestemte klesplagg eller annet.
2. Denne øvelsen skal gjøres flere ganger etter hverandre, og lederen må etter hver gang høre med gruppene hvorfor og hvordan de forskjellige gruppene ble dannet.
3. Deretter spør man hvordan dette ble kommunisert. Hvor vanskelig/lett var det å oppfatte denne typen kommunikasjon?
4. Trolig vil en andel av deltakerne ikke ende opp i en bestemt gruppe. Spør deltakerne som ikke tilhører en gruppe, hvordan det skjedde og hvordan det kjentes.
5. Hvordan kan man relatere denne leken til vårt eget samfunn og dagligliv?
6. Hvorfor er det slik at vi mennesker søker trygghet hos det som er kjent og ligner oss selv?
7. Ofte kan det føles godt å tilhøre den største gruppen i et rom. Hvorfor er det sånn?
8. Hvordan kan man relatere denne leken til det å være en minoritet eller å være i mindretall?
9. Frykten for å skille seg ut og å være den som står på utsiden, er gjerne den første reaksjonen som kommer i denne øvelsen. Hvorfor det?
10. Hvorfor er vi mennesker slik at vi liker å gruppere oss?